

‘Ορκίζομαι στον άνθρωπο πώς άνθρωπος θά μείνω
πώς τὸ δάσπα χέρι μου ποτὲ ν’τροφεύει δὲ θά πιάσει,
μόνχα γιὰ τὴν τίμια δουλειά παράστηγ’ ἐκείνο.

Κι ἂν ἔρθει ξένος κι ἀγνωστος καλῶς τον κι ἄς κοπιάσει!
Μέσα στὸ στήρι μου κι αὐτὸς κοντά μου θά χωρέσει
ἀφοῦ μέσ στην ἀγάπη μου χωράει ἄλη ή παράση.

Τὸ κριθαρένιο μου ψωμί θά κόψουμε στή μέση,
θά τότε χάνω ἀδέσφι μου κι ή μάνα μου παιδί της,
κι ἔταν χωρίσουμε στερνά ή καρδιά μου θά πονέσει.

Στήν πολυτεία ἄλης τῆς γῆς θά ἴμαι καλὸς πολίτης
κι ὅ,τι μου πρέπει ἀπ’ τῆ δουλειά θά παίρνω, κι ἔχει ἀκόμα
γιὰ νά μου δώσει κι ή ζωή τόση χαρὰ δική της!

Εἶναι καὶ μπῶρες βέβαια ποὺ μέσ κυλοῦν στὸ χῶμα,
μά θὰ περνοῦνε, τίποτε χαρὶς ν’ ἀφήσουν πίσω,
κι ἂν σήμερα ἔχουμε κνοίξη, γὰς εἴχαμε χειμῶνα.

‘Ορκίζομαι ἔτσι ταπεινά κι ἀθόρυβα νά ζῆσω,
ὅπως δὲν ἔζησε ποτὲ τῶν κάρτων χαρμυμήλι,
ἔτσι ποὺ καὶ τὰ μάτια μου μέσ στή χαρὰ νά κλείσω,

ἄδουρά μου βλέποντας πῶς με θρηνοῦνε φίλοι.
Τέτοιος γαλήνιος θάνατος σέ μέες ταυριάζει μόνο
κι ή μαύρα τέτοιο θάνατο σ’ ἄλο τὸν κόσμο ἄς στείλει.

‘Ορκίζομαι στον άνθρωπο νά ζῶ μόνο γι’ αὐτὸνε,
τ’ ὀρκίζομαι καὶ στὸ ψωμί ποὺ τὸ χουνε ζυμάσει
μ’ ἴδρωτα κι αἵματα αὐτοῦ ποὺ ἀγγίζει νά τὸ τρῶνε!

Μά ἔταν κανεὶς τὸ χέρι μου θελήσει ν’ ἀμαρτώσει
κι ἀλήμονο, τ’ ἀδέσφι μου μέ βλάει νά ξεκάνω,
κλείνω βαθιά μέσ στην καρδιά σπογγή κι ἀγάπη τόση,
ποὺ ὀρκίζομαι στον άνθρωπο γι’ αὐτὸν πῶς θά πεθάνω!

ΑΠΡΙΚΟ

"Ηταν ἀνήθεα πῶς ἐζούσα
κάποια ζωή ξεχωριστή,
ζούσα ὅπως ἤθελεν ἡ Μούσα
κι ὅπως δὲν ἤθελε ἡ ζωή.

Δοξά μέ κοιτάζαν οἱ ἄλλοι
σά νά μέ παύονταν γιά πρῶτό,
κι ἦταν γιά μέ χαρά μεγάλη
μαζί τους πάντα νά γελῶ.

Μ' ἀνίθεα, δὲν ἔχασα τό νοῦ μου
κι δὲν ἔχω τόπρα πρῶταθεῖ,
τό 'παθα, ἀχ ἄστρο " οὐρανοῦ μου,
ὅταν ἐπιβόαδες ἐσύ!...

οὐκ ἔστιν ἔργον

ΑΠΡΟΣΤΙΑ

Τό φεγγάρι ἀπόψε λάμπει
σέ θερμὸς ἀειπορῶνους,
σέ ζευγάρι ἐρωτευμένα —
λάμπει σ' ἑαυτοῦ, καί σέ μένα...

Τό καιρῶ, καθὼς περνᾷς
ταξιδιάρικα σὰ χάνη'
πέφτει σὸ κροβᾶτι ἀπάνω
πρὸ ἑαυτοῦ μέλα νά πεθῶνα...

— Τό δικό μου θέλεις πόντο;
"Ὅλοι οἱ πόντοι μου κοιμούνται...
"Ἐνα εἰχαίρειν ὅσοι μόνο
ὅπου ἀκόμα μέ θυμούνται...

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

"Οχι' οι πεθαμένοι έχουνε γύφει
ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μισιά,
γιατὶ ἡ μαύρη γῆ στὸ κοιμητήρι
τὴν καρδιά της παύκως βασιλεύει.

Μέ κρασι σὰ φλόγα τὸ ποτήρι
γέμισ' το καὶ κέρνα τὸ βοριά
ποὺ ἀπὸ τὸ σπασμένο παραθύρι
μᾶς μιλάει γιὰ τὴν κακοκαιριά.

Τὰ χιλιὰ σου δῶσε μου τὰ χεῖλά,
φύσηξέ μου λίγη ἀναπνοή,
αἰβῶσ' τὴ λάμπρα κι ἔσε τὸ καντήλι
νὰ φαντασι τὰ σκοτάδια σὰ ἔσφι.

"Οχι' οι πεθαμένοι μᾶς οἱ φίλοι
θὰ πεθάνουν πάλι ὡς τὸ πρῶτοί.

ΜΙΣΟΣ

Τί μένει; Τί μένει;
Μιά νόχτα γεμάτη φωνές τὴν πύλη τυλίγει.
Οἱ ὄρκοι εἶναι τρόμος. Πὰ πάντα ἔχουν φύγει
οἱ ἀγαπημένοι.

Πεθάναν ἐπὶ τοῖσι,
ἐκείνοι χαθῆκαν.
Τῆς νύχτης τὰ πλοῦτη
ἐσβῆσαν, σβῆχαν.
Κι ἐμεῖς συντριμμένοι
τραβᾶμε μοιραῖα τὸ ὄρκο ποὺ βράζει,
ἔχει ποὺ καλεῖς δέ γυρίζει.

Μᾶς λύγισε ἡ πείνα... Μᾶς τσάκισε ὁ πόνοσ...
Μᾶς ἔριξε κάτω κι ἔδω' μᾶς πατάει
ὁ νόμοσ... ὁ νόμοσ...
Καλεῖς πιά σπῆ νόχτα δέν μᾶς τραγουδεῖ
κανένιασ. Δυὸ λόγια γλυκά δέν μᾶς λέει
ἡ μάνα μᾶς χλαίει.

Τὸ σπῆθος μᾶς ποὺ χλαίσει τόσην ἀγάπη,
μᾶς τὸ χεῖ φουσκώσει τὸ μίσοσ,
τὸ μίσοσ ποὺ ἀνάβει πυρκαϊές μὲσ στὶς χλαίρες
καὶ φέρνει τίς μπόρες...

Στυγνοί βουκοδάκιοι μὲ ἔχθροὺς καὶ μέ μισητὴ
ζῆρῶμε τὰ θύματα...
Ἡ θάλασσα φτάνει... Ἐσοῦνε τὰ χύματα...
Ἐμπρός... Νά μιά ἄδση.

ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΜΑΥΡΟ

Ἐνα χέρι μαύρο μέσ στη νύχτα ψάχνει,
ἕνα φῶς μονάχα λάμπει σὰ κλαδιά.
Βγήκαν μάγισσες νά κλέψουνε παιδιά
καὶ τὰ μάτια σποράγισε μὲ ἄσπυγγ.

Ἡ σβηστή μου λάμπει δὲ θ' ἀνάψει πάλι,
ἔχουνε παγώσει τὰ θεμικά κρεββάτια,
κι οὔτε πού θ' ἀνοίξουν ποτέ πιά τὰ μάτια
πού ἴλκισαν κοιτώντας κατὰ τ' ἀποργιάλι.

Ἄλλοι ἔχουνε μείνει κι ἄλλοι ἔχουνε φύγει,
ἔχουνε τραβήξει γιὰ τοὺς οὐρανοὺς,
γιατὶ ἢ γῆ εἶναι λίγη
γιὰ τοὺς πεθαμένους καὶ τοὺς ζωντανούς.

Πουθενά τρυγίβα δεν ἀκούῳ ἀνάσσει,
αὐτοὶ πού κοιμούνται δὲ χαμογελάνε.
Νιόθω τὸν ἀέρα σὰ νά μέ σφουλιῶνε
σὲ μιά νεκροκάσα.

Δέ θά λείπει κανείς —
 θά 'ρθουμε θάοι καί κ'άου,
 σ' άκουσμα τής φωνής
 τοῦ μεγάλου θανάτου.

Μήν άνυπομονείς:
 Τό ξέρουμε πώς όσο
 πονάμε, μάς πονεῖς —
 Σ' εἶχαμε νιώσει τόσο...

Τό σπρώμα είναι σκληρό
 κι ἡ κόμμη σου μαύρη...
 Τό δρόμο σου εἶτε θά 'θρει

ποτέ τό τρυφερό
 μήνυμα τοῦ σοῦ γράφου:
 «Χαῖρε» πικρό σέ τόπο.

"Αν εἶχες πεθάνει θά σ' εἶχε ξεχάσει ἡ μητέρα σου.
 "Αν σ' εἶχα άγαπήσει θά σ' εἶχα ξεχάσει κι ἐγώ.

"Η στιγμὴ γίνηκε εὔθελα μέσα στό χρόνο,
 Βέβαιος μέσ στην καρδιά μου
 Βεβαιότα που κεντάει τῆ μνήμη.

Τό χέρι σου λάμπει στή νύχτα, σημάδι τοῦ κόσμου.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Δώσε μου την ανάμνηση του πρόσωπου δρόμου,
τό στίξι μέ τό κόκκινο φάξι,
τά παλαιάκια που χόρευαν.
Οι άρράχνες έγραζαν τά παράθροα,
γέμισαν σκόνη τά βιβλία.
Τή θύμησή σου δώσε μου
γιατί έμεινε γυμνό τό χαιίρε.

ΥΑΡΑ 1910

Μητέρα
φορούσες τό ρουανταφυλλί σου φόρεμα
στό δρόμο του βουνοῦ προς τή θάλασσα
στό νησί τής πατρίδας.

Μ' άσπρα τριαντάφυλλα στό χέρια σου
μ' άσπρα πουλιά στόν ούρανό
μ' άσπρα πανιά στό θάλασσα
στό ξαναβλέπω.

Ή φυλίσια μας είχε άρχισει άπό τότε
σέ μια ζωή χωρίς τό θάνατο
μ' άσπρα πανιά
μ' άσπρα πουλιά
μ' άσπρα τριαντάφυλλα
μέ φόρεμα ρουανταφυλλί.